

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 17Csp/34/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118201886
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Kačmár
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2019:3118201886.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v spore žalobkyne: E. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O., ul. H. XXX/XX, zastúpená zástupcom: ZASTAVME ÚŽERU Občianske združenie na právnu ochranu občana a finančného spotrebiteľa, so sídlom v Dubnici nad Váhom, ul. Pod Hájom 1367/169-44, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pribinova 25, IČO: 35792752, zastúpený zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Kubániho 16, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, sudcom JUDr. Erikom Kačmárom, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 2.356,18 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 22.03.2018 do zaplatenia.
- II. Súd žalobu v časti úroku z omeškania od 16.02.2018 do 21.03.2018 zo žalovanej sumy z a m i e t a .
- III. Žalobkyni súd p r i z n á v a proti žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Dňa 01.03.2018 bola Okresnému súdu Trenčín doručená žaloba žalobkyne, ktorou sa domáha rozhodnutia súdu o splnení povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 2.356,18 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 16.02.2018 do zaplatenia.

1.2 Túto žalobu odôvodnila tým, že žalobkyňa uzavrela so žalovaným nasledovné spotrebiteľské dve Zmluvy o revolvingovom úvere. Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500111307 zo dňa 20.04.2015, ďalej aj ako „zmluva č.1“, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni spotrebiteľský úver vo výške 1.500 eur, ktorý sa zaviazala splatiť v 36 splátkach, pri výške mesačnej splátky úveru 53,08 eur, z toho istina 41,67 eur, úroky 11,41 eur, splátka podľa Dohody o poskytnutí služby (mesačne) 36,16 eur, výška celkovej platby na úhradu 87,24 eur, poplatok za poskytnutie úveru 150 eur, dátum splatnosti prvej splátky úveru 1.6.2015, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 1.5.2018, RPMN úveru 26,29 %, priemerná RPMN platná ku dňu podpísania Zmluvy o RÚ 34,42 %, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru) 2 060,88 eur odplata za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytovaní služieb 1 229,76 eur, ročná úroková sadzba úveru 17,77 %, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu (t.j revolving+úroky za celú dobu čerpania revolvingu+poplatok za poskytnutie revolvingu) 2.060,88 eur, ročná úroková sadzba revolvingu 17,77 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,05 %. A takisto Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500111309 zo dňa 20.04.2015, ďalej aj ako „zmluva č.2“, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni spotrebiteľský úver vo výške 1.110 eur, ktorý sa zaviazala splatiť v 36 splátkach, pri výške mesačnej splátky úveru 39,27 eur, z toho istina 30,83 eur, úroky 8,44 eur, splátka podľa Dohody o poskytnutí služby (mesačne) 2527 eur, výška celkovej platby na úhradu 64,54 eur, poplatok za poskytnutie úveru 111 eur, dátum splatnosti prvej splátky úveru 1.6.2015,

dátum splatnosti poslednej splátky úveru 1.5.2018. RPMN úveru 26.26 %, priemerná RPMN platná ku dňu podpísania Zmluvy o RÚ 34,42 %, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru) 1524,72 eur, odplata za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytovaní služieb 909,72 eur, ročná úroková sadzba úveru 17,75 %, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu (tj revolving+úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1 524,72 eur, ročná úroková sadzba revolvingu 17,75 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,05 %. Obe zmluvy sú spotrebiteľskými zmluvami, pretože žalovaný v nich vystupuje ako dodávateľ a žalobkyňa ako spotrebiteľ. Na zabezpečenie záväzkov vyplývajúcich z uvedených úverových zmlúv boli v ten istý deň, ako boli uzavreté Zmluvy o revolvingovom úvere uzavreté aj Dohody o zrážkach zo mzdy číslo XXXXXXXXXX a č. 8500111309.

1.3 Ďalej žalobkyňa v žalobe uvádza, že žalobkyňa sa podaním zo dňa 20.11.2017 obrátila na súd s návrhom na vydanie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhala toho, aby do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia Dohôd o zrážkach zo mzdy, nakoľko žalovaný zaslal zamestnávateľovi žalobkyne Žiadosti o vykonávanie zrážok zo mzdy. Návrhu žalobkyne na vydanie neodkladného opatrenia súd vyhovel a uznesením zo dňa 28.11.2017, sp. zn. 12Csp/146/2017 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým žalovanému uložil povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500111307 zo dňa 20.4.2015 a Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500111309 zo dňa 20.4.2015 uzavretých medzi žalobkyňou a žalovaným. Zamestnávateľ žalobkyne začal vykonávať zrážky z jej mzdy od októbra 2015 v prospech žalovaného nasledovne: pri zmluve č.1 za rok 2015: 348,96 eur, za rok 2016: 995,64 eur, za rok 2017: 872,40 eur, spolu 2.217 eur. Pri zmluve č.2 za rok 2015: 258,16 eur, za rok 2016: 725,94 eur, za rok 2017: 645,40 eur, spolu 1 629,50 eur.

1.4 Pred začatím vykonávania zrážok zo mzdy žalobkyňa žalovanému zaplatila cez účet vo VÚB a Slovenskej sporiteľni pri zmluve č.1 celkovo 487,44 eur a pri zmluve č. 2 zaplatila 371,24 eur. Spolu tak bola žalovanému pri zmluve č. 1 vrátená suma 2.704,44 eur a pri zmluve č. 2 bola vrátená suma 2.000,74 eur. Keďže pri zmluve č.1 poskytol žalovaný žalobkyňi úver v sume 1.350 eur a pri zmluve č. 2 jej poskytol sumu 999 eur, nastalo na jeho strane bezdôvodné obohatenie pri zmluve č. 1 vo výške 1.354,44 eur a pri zmluve č. 2 vo výške 1.001,74 eur. Toto bezdôvodné obohatenie je založené na jej tvrdení o bezúročnosti a bezpoplatkovosti oboch spotrebiteľských úverov na základe oboch zmlúv. V zmluvách absentujú údaje o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Predmetné Zmluvy obsahujú splatnosť úveru 36 mesiacov, ale neobsahujú termín splatnosti v tvare deň, mesiac, rok. Údaj o výške mesačnej splátky je síce rozčlenený na istinu, úrok a poplatok na základe Dohody o poskytnutí služby, ale toto členenie na istinu a úrok je v rozpore z ustanovením § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak, pričom v tomto prípade dlžník neurčil inak. RPMN nie je správne vypočítaná, nakoľko v sebe nezahŕňa náklady na doplnkovú službu poskytnutú na základe Dohôd o poskytnutí služby. Teda má sa za to, že RPMN absentuje. V prípade zmluvy č. 1 je v zmluve uvedená RPMN vo výške 26,29 %, v skutočnosti je vo výške 99,26 %, v prípade zmluvy č. 2 je v zmluve uvedená RPMN tiež vo výške 26,29 %, v skutočnosti je vo výške 99,31 %. Na podporu týchto záverov cituje žalobkyňa v žalobe z rozhodnutí všeobecných súdov SR (Krajského súdu v Žiline, Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Banskej Bystrici). K bezdôvodnému obohateniu dochádzalo v období od mája 2015, kedy žalobkyňa uhrádzala žalovanému splátky cez účet vo VÚB, a.s. a v Slovenskej sporiteľni, a.s. až do novembra 2017, kedy jej bola vykonaná posledná zrážka zo mzdy za mesiac október 2017. O bezdôvodnom obohatení sa žalobkyňa dozvedela v novembri 2017, kedy túto problematiku konzultovala s právnikom a v tom čase podala aj návrh na vydanie neodkladného opatrenia. Z uvedeného vyplýva, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný, nakoľko návrh na jeho vydanie bol podaný v rámci plynutia subjektívnej 2-ročnej a aj 3-ročnej objektívnej premlčacej doby.

2.1 Vo vyjadrení k žalobe žalovaný uviedol, že tvrdenia žalobcu o bezúročnosti úveru sú nesprávne a v rozpore so zákonom. V prvom rade žalovaný poukazuje na to, že otázka eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva v súvislosti so zákonom č. 129/2010 Z.z. bola donedávna posudzovaná rôzne a dospela až do stavu, kedy časť súdnej praxe negovala závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Túto prax jednoznačne stopol Najvyšší súd SR, ktorý v uznesení, č. k. 3Cdo 146/2017, vyslovil:

„To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).“ Súdnny dvor EÚ vo veci C-42/15 vo výroku 4 vyslovil podstatnú vec: „Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ Ide o pravidlo výkladu, ktoré treba rešpektovať a skúmať, či tá ktorá náležitosť (aj keby v zmluve nebola uvedená, čo pre prípad zmluvného vzťahu sporových strán popierame nižšie) ešte neznamená, že úver je bezúročný. Bezúročný môže byť len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybníť rozsah záväzku spotrebiteľa. Rozsah záväzku spotrebiteľa definujú iné ukazovatele: celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, RPMN a výška úveru.

2.2 Ďalej žalovaný argumentuje, že doba trvania zmluvy a tiež termín konečnej splatnosti úveru sú riadne uvedené. Zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 14 sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“ (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, alebo v § 10 ods. 2 písm. b), „dátumy čerpania“, ods. 2 písmeno c) „údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume“ či ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok“). Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sú pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdného dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdnny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Logickým dôsledkom tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov. Predmetné zmluvy obsahujú určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to: určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, a spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Závery označeného rozhodnutia Súdného dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10.2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58 : Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice) a s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti úveru.

2.3 Ohľadne namietanej absencie údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, žalovaný uviedol, že výklad podávaný žalobcom neobstojí a je založený na formalistickom prístupe pri výklade právnej normy. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, č. k. 3 Cdo 146/2017, cit.: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie

toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“ Ďalej žalovaný argumentuje poukazom na správny spôsob výkladu právnych predpisov. Ak by zmluva mala obsahovať rozpisanie splátky, potom nedáva žiadny zmysel právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona. Veď dané údaje by už mal priamo v zmluve. To len potvrdzuje skutočnosť o tom, že záver založený na jazykovom výklade popiera význam § 9 ods. 5. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by teda nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. To znamená, že zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už musela byť uvedená v zmluve (pri výklade § 9 ods. 2 písm. l/, aký zaujal žalobca). Pri zachovaní princípu racionality zákonodarca je preto namieste tvrdiť, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 ods. 2 písmeno i) smernice. Uvádzanie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. platí pre všetky úvery bez ohľadu na to, či je splácanie anuitné (t.j. pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke mení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania) alebo lineárne (pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke nemení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania). Je však sotva predstaviteľné ako užitočné a v záujme spotrebiteľa by bolo, aby sa v zmluve pri úvere s tzv. anuitnou splátkou uvádzalo x počet splátok s rozdelením na časť istina a úrok, ak toto rozdelenie bude pre každú splátku iné. Čiže prakticky pri úvere s maximálne povolenou dobou splácania 8 rokov (96 splátok) by išlo o 192 číselných údajov, ktorých výpovedná hodnota pre spotrebiteľa by bola nulová. Alebo pri úvere, pri ktorom spotrebiteľ spláca v splátkach len úrok a istinu uhrádza napríklad ku konkrétnemu dátumu. Takýto úver predpokladá výslovne § 9 ods. 2 písm. n) zákona č. 129/2010 Z.z. Je pomerne obtiažne zistiť, aký význam by malo uvádzanie rozpisu splátky pri takomto type úveru, ak je zo zmluvy jasné, že splátkou sa spláca len úrok (istina sa neamortizuje) a aká je výška splátky. Napriek tomu by pri jazykovom výklade právnej normy muselo byť uvádzané, že istina v splátke je 0,- Eur. Uplatnenie jazykového výkladu právnej normy popiera aj povinnosť rešpektovať účinky úniijného práva. V kontexte napádaného rozhodnutia sa potom samotné konanie o predbežnej otázke pred Súdny dvorom EÚ vo veci C-42/15 a aj rozhodnutie javia ako zbytočné či bezvýznamné. Tzv. rozčleňovanie splátky je výklad založený na nesprávnom výklade zákona. Znenie zákona č. 129/2010 Z.z. síce je nepresným prevzatím smernice 2008/48/ES, to však súd nezabavuje povinnosti pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na základe nepriameho účinku na také ustanovenia úniijného práva, ktoré sú do príslušnej vnútroštátnej normy prevzaté. Výsledok sledovaný smernicou je povinný pri rozhodovaní zabezpečiť aj súd členského štátu.

2.4 Ohľadne namietaného nesprávneho uvedenia výšky RPMN, žalovaný uviedol, že žalobca neoznačil žiadny dôkaz, uvádza len neurčité a paušálne tvrdenie. Na preukázanie opaku tvrdenia žalobcu predkladá ako dôkaz rozpis vzorca určeného zákonom na výpočet RPMN úveru k predmetnej zmluve. Poukazuje na to, že keďže Dohoda o poskytovaní služieb bola dobrovoľná a nebola podmienkou na získanie úveru, tak sa ani odplata za poskytnutie balíka služieb nemohla zahrnúť do výpočtu RPMN pre úver, podľa § 2 písmeno g) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmlúv. Z tohto ustanovenia vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Aj poskytované služby v zmysle dotknutej Dohody o ich poskytovaní sú voliteľné. Ak by teda žalobca dohodu vôbec nepodpísal, táto by nikdy nevznikla. Pokiaľ by odplata za poskytnuté služby bola zahrnutá do celkových nákladov, potom by taký postup bol v rozpore so zákonom. Vzhľadom k tomu, že Dohoda o poskytovaní služieb predstavovala fakultatívne dojednanie, je vylúčené, aby nezapočítanie poplatku do RPMN malo spôsobiť nesprávnosť tohto údaja, nakoľko ani nemohol byť zahrnutý do vzorca výpočtu. Dohoda o poskytovaní služieb nie je jednak súčasťou úverovej zmluvy a jednak nie je predpokladom a ani podmienkou pre vznik

úverovej zmluvy. Občiansky zákonník v § 52a ods. 1 určuje: „Ak sú uzavreté viaceré spotrebiteľské zmluvy pri tom istom rokovaní alebo sú zahrnuté do jednej listiny, posudzuje sa každá z týchto zmlúv samostatne.“ Žalobca v dohode o poskytnutí služby sám vyhlasuje, že nie je podmienkou pre iný vzťah. Je uzavretá ako samostatná zmluva, v podobe samostatného a osobitne podpísaného dokumentu. Žalobca doposiaľ nikdy netvrdil, že by o dané služby nemal záujem, že nechce platiť odplatu za možnosť ich poskytnutia a pod. Tvrdenia žalobcu o „fiktívnom plnení podľa Dohody“ nemajú oporu v žiadnej konkrétnej okolnosti. Dohoda obsahuje možnosť výpovede v prípade, ak dlžník o poskytovanie služieb nemal ďalej záujem. Možnosti ukončenia Dohody sú upravené v sekcii III. ZÁVEREČNÉ USTANOVENIA, ktorá o. i. obsahuje zánik dohody z dôvodu zániku alebo splnenia záväzkov zo zmluvy, dohody strán, výpovede, atď. Túto možnosť žalobca nevyužil.

2.5 Pokiaľ ide o výšku odplaty, žalovaný považuje za nevyhnutné poukázať na ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy: „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“ Predmetná odplata je cenou plnenia, čiže z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia úvaha o neprijateľnosti dojednania o tejto odplate je vylúčená. Ani cena plnenia, a to aj v zmysle výslovného znenia smernice Rady 93/13/EHS v článku 4 ods. 2, ani dojednanie o nej nie sú neprijateľnou podmienkou. Žalobca doposiaľ nikdy netvrdil, že by o dané služby nemal záujem, že nechce platiť odplatu za možnosť ich poskytnutia a pod. Samotné poskytovanie služieb pritom vo viacerých prípadoch predpokladá iniciatívne konanie dlžníka (napr. odklad splátok), u iných je zase logické, že ich dodávateľ poskytuje automaticky (napr. informácia o prijatí platby). Samotné znenie dohody pritom pri údajoch o jednotlivých službách obsahuje aj informáciu o tom, ktoré služby sú poskytované automaticky a ktoré, naopak, na základe podnetu druhej zmluvnej strany. Žalobcu nič neopravňuje spochybňovať vlastný a slobodný prejav vôle, vykonaný v čase uzavretia právneho úkonu. Dohoda jednoznačne vymedzuje, čo je protiplnením za jej uzatvorenie. Zmluva o úvere je odplatnou zmluvou, ktorej charakteristickými znakmi sú poskytnutie peňažných prostriedkov veriteľom, stanovenie sumy týchto prostriedkov a odplata za ich poskytnutie. Tejto skutočnosti si bol žalobca ako dlžník pri podpise zmluvy plne vedomý. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť vrátiť iba poskytnuté peňažné prostriedky alebo naopak právo spotrebiteľa domáhať sa dojednaného, dobrovoľne uhradeného plnenia.

3.1 Na vyjadrenie žalovaného reagovala žalobkyňa replikou zo dňa 31.05.2018, v ktorej zotrvala na svojej dovtedajšej argumentácii a takisto ju čiastočne doplnila. Má za to, že Dohody o poskytnutí služieb boli len umelo vytvorené žalovaným ako samostatné zmluvy a nadväzujú na príslušnú úverovú zmluvu. V zmysle uvedených dohôd výška danej odplaty sa odvíja od výšky úveru (2.53 % zo sumy schváleného úveru) a to vedie k záveru, že žalovaný takýmto spôsobom sa snažil zdanlivo vyvolať dojem pomerne nízkej a prijateľnej RPMN, hoci odplata za poskytnuté služby odvíjajúca sa od výšky úveru plnila účel úroku. Ak by skutočne malo ísť o odplatu za poskytovanie určitých služieb, mala by byť rovnaká v prípade každej jednotlivej Zmluvy a je nelogické, aby závisela od výšky úveru. Tieto Dohody tak možno považovať za rozporné s dobrými mravmi, keďže spotrebiteľ mal platiť za túto službu odplatu vo výške sumy predstavujúcej takmer výšku poskytnutého úveru. Ťažko možno predpokladať, že by žalobkyňa dobrovoľne uzavrela takéto nevýhodné Dohody. Jednotlivé Dohody o poskytnutí služieb majú formulárový charakter a neboli individuálne vyjednané, boli jej predložené na podpis bez toho, aby bola upozornená na možnosť ich dobrovoľného uzatvorenia, teda žalobkyňa ako spotrebiteľke nebola zo strany žalovaného ako dodávateľa poskytnutá odborná starostlivosť. Predmetné Dohody boli zo strany žalovaného ako dodávateľa vopred pripravené a žalobkyňa nemala možnosť zmeniť alebo ovplyvniť ich obsah, a nemala tiež možnosť podieľať sa na tvorbe ich obsahu, a tiež nemala možnosť ich odmietnuť, inak by jej úver nebol poskytnutý. Z uvedeného vyplýva, že predmetné Dohody nie sú výsledkom jej slobodnej vôle a prejavom jej zmluvnej autonómie. Slobodná vôľa znamená mať možnosť výberu medzi viacerými riešeniami a disponovať informáciami o tom, čo ktorá voľba konkrétne znamená a aký má dopad. V tejto súvislosti poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo 6/2012 zo dňa 16.1.2013. Predmetné Dohody o poskytovaní služby sú podľa žalobkyne nekalou obchodnou praktikou žalovaného, ktorej cieľom nie je nič iné, než obchádzanie zákonných limitov stanovených na odplatu za spotrebiteľský úver a ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a v podstate plní funkciu úroku. Nepochybne ide o doplnkovú službu k spotrebiteľskému úveru a odmena za túto službu musí byť zahrnutá v celkových nákladoch spotrebiteľa. Žalobkyňa vykonala prepočet

RPMN prostredníctvom Interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN na Portáli finančnej osvety a ochrany finančného spotrebiteľa Ministerstva financií SR (www.fininfo.sk), takže má za to, že ide o dôveryhodný zdroj informácií. Po vykonaní prepočtu žalobkyňa zistila, že v prípade Zmluvy č. 8500111307 je v zmluve uvedená RPMN vo výške 26,29 %, v skutočnosti je RPMN vo výške 87,40 %, celková suma, ktorú musí zaplatiť je vo výške 3290,64 eur (poskytnutý úver 1.500 eur) a v prípade Zmluvy č. 8500111309 je v zmluve uvedená RPMN tiež vo výške 26,29 %, v skutočnosti je RPMN vo výške 87,36 %, celková suma, ktorú musí zaplatiť je vo výške 2.434,44 eur (poskytnutý úver 1.110 eur). O nesprávnom výpočte RPMN svedčí aj Rozpis vzorca pre výpočet RPMN k zmluve č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX. Obidva Rozpisy tvoria prílohu k predmetnému vyjadreniu a vyplýva z nich, že RPMN je vypočítaná tak, že nezahŕňa odplatu za doplnkovú službu, nakoľko v prípade Zmluvy č. 8500111307 je do vzorca dosadená ako výška splátky suma 53,08 eur, ktorá v sebe nezahŕňa odplatu za doplnkovú službu, pričom správne mala byť splátka uvedená vo výške 87,24 eur. V prípade Zmluvy č. 8500111309 je do vzorca dosadená ako výška splátky suma 39,27 eur, ktorá v sebe nezahŕňa odplatu za doplnkovú službu, pričom správne mala byť splátka uvedená vo výške 64,54 eur. Pokiaľ je RPMN nesprávne vypočítaná, má sa za to, že absentuje a absencia RPMN je dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, čo znamená v tomto prípade, že povinnosťou žalobkyne je vrátiť žalovanému len poskytnuté finančné prostriedky.

3.2 K rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 sp. zn. C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia žalobkyňa uviedla, že Súdny dvor Európskej únie nemá právomoc vykladať zákony členského štátu. Toto oprávnenie má súd členského štátu. V danom prípade je zrejmé, že povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú inak upravené v Smernici a inak v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pri tejto rozdielnej úprave vnútroštátneho práva a Smernice treba skúmať, či do úvahy prichádza priamy účinok Smernice. Priama aplikácia smernice prichádza do úvahy len v sporoch, kde je odporcom členský štát resp. akýkoľvek orgán konajúci v jeho mene, čo opakovane judikoval Súdny dvor európskej únie (prípady Marshall, C-152/84, Faccini Dori, C- 91/92 a Pfeiffer, C-397/01). Priamy účinok Smernice je teda neprípustný v tomto súdnom konaní, kde žalobcom je fyzická osoba a žalovaným súkromná právnická osoba. Smernici nemožno priznať ani nepriamy účinok v podobe eurokonformného výkladu zákona, teda interpretácie vnútroštátneho práva vo svetle znenia a účelu Smernice. Cieľom eurokonformného výkladu zákona je najmä vyplniť medzery vnútroštátneho právneho predpisu samotnými ustanoveniami Smernice. V zákone č. 129/2010 Z.z. sú náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovené jednoznačne, a to rozdielne od ustanovení Smernice, nad rámec Smernice. Zákonodarcovi nič nebránilo, aby sa od ustanovení smernice odchytil, a zákon č. 129/2010 Z.z. schválil v takom znení, aby naplnil cieľ zabezpečiť ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, čo vyplýva z dôvodovej správy k tomuto zákonu. Ustanovenia § 9 ods. 21 § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. nadobudli účinnosť 11.6.2010 a aj sudy už viac rokov konštantne judikovali, že v prípade absencie vymedzených zákonných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. Akýkoľvek eurokonformný výklad predmetných zákonných ustanovení, by bol potom v priamom rozpore so zákonom, nahrádzal by výslovné znenie zákona, čo je neprípustné, pretože by sa jednalo o výklad contra legem. Takýto výklad by bol zároveň v rozpore aj s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a výrazne by narušil princíp právnej istoty vyjadrený v čl. 2 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku. Aj Súdny dvor spresnil, že zásada eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva má určité obmedzenia. Povinnosť vnútroštátneho súdu prihladať na obsah Smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je teda obmedzená všeobecnými zásadami práva a nemôže slúžiť ako základ na výklad vnútroštátneho práva contra legem (rozsudky z 15. apríla 2008, Impact, C- 268/06, Zb.s. 1-2483, bod 100, a Dominguez). Skutočnosť, že zákon č. 129/2010 Z.z., ktorý prijal členský štát, ide nad rámec Smernice, nemá vplyv na jeho platnosť. Preto zákon priamo a záväzne upravuje spotrebiteľské úvery a ich náležitosti. Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Na území SR platia vnútroštátne zákony. Smernice musia byť do slovenského právneho poriadku transponované, k čomu ku dňu uzavretia zmluvy nedošlo. Smernica bola transponovaná do nášho právneho poriadku až zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorý prijala NR SR dňa 12.10.2017 a ktorý je účinný od 01.05.2018, teda vzťahuje sa na zmluvy uzavreté až po tomto dátume. Až po tomto dátume sa upúšťa od členenia splátok spotrebiteľských úverov na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov. Vyššie uvedené sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na otázku doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, kde zákonodarcu citovanou novelou zákona vypustil s účinnosťou od 01.05.2018 z citovaného ustanovenia požiadavku uvádzania „termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“, a to z rovnakých dôvodov, pre ktoré novelizoval ustanovenie § 9

ods. 2 písm. 1) Zákona (členenie splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov). Podľa názoru žalobkyne ani Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Cdo146/2017 zo dňa 22.02.2018 nemôže zmeniť nič na tom, že zmluvy uzavreté do 30.04.2018 musia obsahovať náležitosti tak, ako to ustanovuje zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 30.04.2018.

4. Na repliku žalobkyne reagoval žalovaný duplikou zo dňa 23.07.2018, v ktorej v zásade zopakoval svoju procesnú obranu, argumentáciu.

5. Za účelom rozhodnutia o žalobe súd nariadil pojednávanie, na ktoré predvolal zástupkyňu žalobkyne a právnu zástupkyňu žalovaného. Pojednávanie sa zúčastnila žalobkyňa a jej zástupkyňa. Právna zástupkyňa žalovaného svoju neprítomnosť na pojednávaniach vopred písomne ospravedlnila.

6.1 Zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní uviedla, že žalobkyňa zotrúva v celom rozsahu na podanej žalobe. Jedná sa o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dvoch úverových zmlúv, uzatvorených medzi sporovými stranami. Išlo však o úvery bezúročné a bezpoplatkové z dôvodu uvedených v žalobe a písomných vyjadreniach. Na týchto dôvodoch žalobkyňa zotrúva a v krátkosti na ne odkazuje. Je nesporné, že žalobkyňa vrátila žalovanému titulom splácania úveru a titulom zrážok zo mzdy viac ako čerpala.

6.2 Žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že zmluvy uzatvárala v apríli v roku 2015, vedela o tejto spoločnosti, pričom chcela požiadať o úver 2.500 eur. Priniesla im občiansky preukaz, z ktorého si urobila pani Štrausová kópiu. Takisto od nej chcela výplatnú pásku, ktorú jej priniesla. K podpisu zmluvy došlo tak, že k nej pani Štrausová prišla domov autom, nechcela ísť dnu do domu, ostala v aute a v aute podpísala žalobkyňa žiadosť o poskytnutie úveru, ale aj iné veci. Podpísané dokumenty si pani Štrausová zobrala a že keď to v Bratislave schvália, tak jej príde zmluva poštou domov. Pamätá si, že sa jej pýtala aj na jej osobné pomery, avšak detaily nevie uviesť. Vypíňala aj nejaký dotazník. Pani Štrausová jej povedala, že úver bude poskytnutý na základe dvoch zmlúv, že oni to tak robia a nie na základe jednej. Nechájala, prečo tomu tak je, avšak akceptovala to. Peniaze potrebovala, nakoľko sa pokazil bojler a aj chladnička. Finančná situácia bola pomerne v poriadku, obidvaja boli s manželom zamestnaní.

7. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to č. I. 9-20 detaily obrátov na bankovom účte, č. I. 21 výplatná páska za október 2017, č. I. 43 zmluva č. XXXXXXXXXXXX, č. I. 45 zmluvné dojednania, č. I. 49 zmluva č. 8500111309, č. I. 51 zmluvné dojednania, č. I. 63 dohoda o poskytovaní služieb č. 8500111307, č. I. 65 dohoda o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX, č. I. 90 súhrnné informácie o poskytnutých úveroch za I. štvrťrok 2015, č. I. 91 výplatná páska za september 2017, č. I. 92-94 zrážky z výplat za rok 2015-08/2017. Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil pre rozhodnutie o žalobe podstatný skutkový stav, na ktorý aplikoval citované ustanovenia právnych predpisov a rozhodol o žalobe.

8.1 Podľa § 1 ods.1, ods.2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmlúv o úvere, ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“, tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa. Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

8.2 Podľa § 9 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

8.3 Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

8.4 Podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

8.5 Podľa § 11 ods. 1 písm. a/, b/ zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

8.6 Podľa § 451 ods. 1, ods.2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

8.7 Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

8.8 Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

8.9 Podľa § 53 ods.5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

8.10 Podľa § 53a ods.1 Občianskeho zákonníka ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

9.1 Žalobkyňa sa podanou žalobou domáha práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa tvrdenia žalobkyne sa mal na jej úkor žalovaný bezdôvodne obohatiť tým, že mu poskytla zmluvné plnenie, na ktoré nemal právo. Išlo o plnenie „nad istinu“ dvoch spotrebiteľských úverov, a to zaplatenie úroku pri dvoch bezúročných úveroch.

9.2 Obrana žalovaného spočívala v tom, že úver nie je možné považovať za bezúročný, pretože obe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsahovali všetky náležitosti podľa § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch.

9.3 Súd sa ako predbežnou otázkou v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia zaoberal tvrdenou bezúročnosťou spotrebiteľských úverov a platnosťou predmetných Dohôd o poskytnutí služby. Po tomto posúdení a aplikácii zákona o spotrebiteľských úveroch súd konštatuje, že oba spotrebiteľské úvery poskytnuté žalobkyni žalovaným na základe zmluvy č. 1 a zmluvy č.2 sú bezúročné a bez poplatkov.

9.4 V prvom rade je potrebné uviesť, že bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nesúvisí s platnosťou úverovej zmluvy. Je len dôsledkom toho, že v platnej úverovej zmluve buď nie sú uvedené zákonom požadované náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa) zákona o spotrebiteľských úveroch alebo nemá predpísanú písomnú formu, alebo je v nej nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Prijatie plnenia, ktoré zodpovedá istine úveru od dlžníka z takejto úverovej zmluvy nie je bezdôvodným obohatením. Na druhej strane však prijatie plnenia nad tento rámec (teda prijatie plnenia prevyšujúceho istinu úveru) už možno považovať za bezdôvodné obohatenie, resp. získanie majetkového prospechu bez právneho dôvodu.

9.5 Oba úvery z uzatvorených úverových zmlúv je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkové hneď z viacerých dôvodov. Úverová zmluva nemá všetky obligatórne náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko v nej absentuje údaj o dátume splatnosti splátok úveru (súd tu nemá na mysli presný rozpis splátky úveru v tom zmysle, čo pripadá v splátke na istinu, úroky a iné poplatky, ale údaj o dátume splatnosti splátok úveru), ako aj termín (teda dátum) o konečnej splatnosti úveru. Takisto je v úverových zmluvách uvedený nejednoznačný údaj o výške mesačných splátok. Vzhľadom k týmto nedostatkom je potom potrebné oba úvery považovať za bezúročné a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv.

10.1 K neuvedeniu termínu konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods.1 písm.f/ zákona o spotrebiteľských úveroch) súd uvádza, že tento nie je v zmluve vôbec uvedený. Odhliadnuc od prevažujúcej judikatúry súdov, z ktorej vyplýva, že takýto údaj musí byť v úverovej zmluve explicitne uvedený, súd uvádza, že táto zákonná požiadavka kladená na obsah zmluvy o spotrebiteľskom úvere je celkom jasná. Zákon o spotrebiteľskom úvere totiž nepočíta s výnimkou z tejto požiadavky, napr. v tom zmysle, že je postačujúce ak takýto termín je inak zo zmluvy vyvoditeľný. Naopak jasne uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V tejto súvislosti súd uvádza, že k otázke, či je potrebné v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere aj presný údaj o konečnej splatnosti úveru zaujal právny názor aj odvolací súd konajúceho súdu, teda Krajský súd v Trenčíne, a to napr. v rozsudku z 30.01.2018 sp.zn. 27Co/310/2017, keď uviedol (v prípade bankového úveru), že: „takýto údaj má byť uvedený konkrétnym dátumom konečnej splatnosti úveru, teda dňom, mesiacom a rokom. Nie je postačujúce, že si dlžník - spotrebiteľ dokáže uvedený termín odvodiť od iných v zmluve uvedených údajov (napr. počet splátok, termín ich splatnosti a pod.). Ak zákonodarca určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti obsahovať isté náležitosti (medzi nimi aj termín konečnej splatnosti úveru), je úlohou dodávateľa tieto údaje vo svojom návrhu zmluvy jasne a zrozumiteľne uviesť tak, aby sa ich mohol spotrebiteľ priamo z návrhu dozvedieť bez toho, aby si ich musel odvodzovať od iných údajov, často skrytých v neprehľadnej zmäti zmluvných podmienok.“ K rovnakému záveru dospel aj iný senát Krajského súdu v Trenčíne v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 11.04.2018 sp.zn. 5Co/22/2018, keď uviedol, že: „údaj o konečnej splatnosti úveru má byť uvedený konkrétnym dátumom konečnej splatnosti úveru, teda dňom, mesiacom a rokom. Nie je postačujúce, že si dlžník-spotrebiteľ dokáže uvedený termín odvodiť od iných v zmluve uvedených údajov, všeobecných podmienok, ktoré sú rozsiahle a uvedené malým, pre priemerného spotrebiteľa ťažko čitateľným písmom. Ak zákonodarca určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má pod sankciou bezúročnosti a bez poplatkovosti obsahovať isté náležitosti /medzi nimi aj termín konečnej splatnosti úveru/ je úlohou dodávateľa tieto údaje vo svojom návrhu zmluvy jasne a zrozumiteľne uviesť tak, aby sa ich mohol spotrebiteľ priamo z návrhu dozvedieť bez toho, aby si ich musel odvodzovať od iných údajov, často skrytých v neprehľadnej zmäti zmluvných podmienok.“ Aktuálnejším je takisto rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 4Co/178/2018 z 25.10.2018, keď uviedol, že: „V súvislosti s konečnou splatnosťou úveru odvolací súd má za to, že termín (konečnej splatnosti) nie je možné vykladať inak ako dátum ukončenia zmluvy, ktorý má byť podľa odvolacieho súdu zásadne vyjadrený ako deň, mesiac, rok a pod., a že nie je možné ho nahradiť ani výpočtom podľa počtu splátok, resp. uvedením dňa po uzavretí zmluvy a ani uvedeným počtu mesiacov, či týždňov po poskytnutí úveru. Reagujúc na argumentáciu žalovaného týkajúcu sa výkladu pojmu „termín“ odvolací súd dodáva, že cieľom interpretácie právnych noriem je zisťovať a objasňovať ich obsah, často aj nad rámec gramatického výkladu. Nemožno lipnúť na formalistickom výklade bez prihliadnutia na právne princípy, ktoré sú výrazom hodnôt. Samotný výklad v niektorých prípadoch značne presahuje rozsah textu prameňov práva. Právny výklad je racionálna činnosť, ktorá dáva zmysel právnemu textu, pričom požiadavka racionality je kľúčová. V danom prípade je preto potrebné uvedený pojem vykladať tiež teleologicky, a teda s prihliadnutím na zmysel resp. cieľ právnej normy v súvislosti s najvšeobecnejšími podmienkami, v ktorých sa má norma realizovať. Určenie konečnej splatnosti úveru siedmym dňom po uplynutí určitej doby počítanej na týždne po uzavretí zmluvy o úvere je neurčitý a v rozpore s účelom právnej normy, ktorou je ochrana spotrebiteľa a jeho náležité informovanie o podstatných náležitostiach zmluvy.“

10.2 Súd sa stotožňuje s argumentáciou žalobkyne, že zákonodarcovi nič nebránilo, aby sa od ustanovení Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS odchýlil a zákon o spotrebiteľských

úveroch schválil v takom znení, aby naplnil cieľ zabezpečiť ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, čo vyplýva z dôvodovej správy k tomuto zákonu. Eurokonformný výklad predmetných zákonných ustanovení ako ho prezentoval žalovaný, by bol potom v priamom rozpore so zákonom, nahrádzal by výslovné znenie zákona, čo je neprípustné, pretože by sa jednalo o výklad contra legem. Zásada eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva má určité obmedzenia. Povinnosť vnútroštátneho súdu prihliadať na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je teda obmedzená všeobecnými zásadami práva a nemôže slúžiť ako základ na výklad vnútroštátneho práva contra legem (rozsudky z 15. apríla 2008, Impact, C- 268/06, Zb.s. 1-2483, bod 100, a Dominguez). Skutočnosť, že zákon č. 129/2010 Z.z., ktorý prijal členský štát, ide nad rámec Smernice, nemá vplyv na jeho platnosť a záväznosť.

10.3 Na základe vyššie uvedených právnych názorov obrana žalovaného v tejto súvislosti neobstojí.

11. Ďalším dôvodom bezúročnosti úverov je aj to, že v prípade oboch úverových zmlúv v nich nie je uvedený údaj o výške, počte a termínoch (presných) splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve č.1 je uvedený len údaj o počte splátok (36) a o výške splátky (87,24 eur - mesačná splátka úveru spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb a 53,08 eur - mesačná splátka vrátane úrokov). V zmluve č.2 je uvedený len údaj o počte splátok (36) a o výške splátky (64,54 eur - mesačná splátka úveru spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb a 39,27 eur - mesačná splátka vrátane úrokov). Súd pritom nemá na mysli vnútorný rozpis splátok, teda čo pripadá na istinu, úroky a poplatky, ale má na mysli presné termíny splátok (v danom prípade v zmluve nie je uvedený ani len deň v mesiaci, kedy je splátka splatná), ktoré sa podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch vyžadujú. Pri splatnosti splátok je uvedený počet splátok. Takisto výška mesačnej splátky je uvedená pri oboch zmluvách v dvoch alternatívach (mesačná splátka úveru spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb a mesačná splátka vrátane úrokov), čo objektívne spôsobuje zmätočnosť a neurčitosť, keďže žalobkyňa Dohody o poskytovaní služieb podpísala. Teda v dôsledku toho možno konštatovať, že v zmluvách nie je uvedený ani jednoznačný údaj o výške mesačnej splátky úveru, teda ako keby tam tento údaj nebol uvedený v zmysle § 9 ods.2 písm.l/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

12. Argumentácia oboch sporových strán ohľadne správnej výšky RPMN je vzhľadom na uvedené dôvody bezúročnosti úveru irelevantná a nadbytočná, preto sa ňou súd nezaobrá.

13.1 Po posúdení oboch Dohôd o poskytnutí služby súd uvádza, že tieto dohody považuje za neplatné právne úkony, pre ich rozpor s dobrými mravmi a takisto pre neprijateľnosť zmluvných podmienok, v nich uvedených. K tomuto záveru stručne uvádza iba to, že táto zmluva rovnakého veriteľa, teda žalovaného, už bola právoplatne vyhlásená za neplatný právny úkon, a to aj aktuálnymi rozhodnutiami Krajského súdu v Trenčíne, napr. rozsudok zo dňa 26.03.2019 sp.zn. 27Co/45/2019, rozsudok zo dňa 27.03.2019 sp.zn. 19Co/367/2017, rozsudok zo dňa 16.05.2019 sp.zn. 4Co/40/2019. V týchto rozsudkoch je uvedené aj nasledovné: „Čo sa týka dohôd o poskytovaní služieb, ktoré boli uzatvorené s každou vyššie uvedenou predmetnou zmluvou o úvere, odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že tieto dohody o poskytovaní služieb sú absolútne neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi, a to jednak z hľadiska výšky odplaty za služby ponúkané veriteľom, ktorá je v nepomere vo vzťahu k celkovej sume úveru, ako aj pre nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán na úkor spotrebiteľa, keďže ide plnenie vo výške neadekvátnej k službe, za ktorú mali byť poskytnuté. Zároveň je potrebné uviesť, že dohody o poskytovaní služieb majú povahu formulára obdobného tomu, ktorého prostredníctvom zmluvné strany uzavreli samotné zmluvy o revolvingovom úvere. Nie je zrejmé, či žalobkyňa pochopila význam a zmysel dohody o poskytovaní služieb, služieb, ktoré úzko a bezprostredne súvisia so zmluvou o revolvingovom úvere, či jej boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie o jej obsahu. Žalobkyňa ako spotrebiteľ a ako slabšia strana sporu nemala možnosť participovať na vytvorení formulárovej dohody o poskytovaní služieb a nepochybne bola z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou.“ (sp.zn. 4Co/40/2019). „K druhému výroku napadnutého rozsudku - neplatnosti dohody o poskytovaní služieb odvolací súd uvádza, že súhlasí so súdom prvej inštancie v tom, že táto dohoda má podobu formulára, ktorý zjavne vypracoval žalovaný a predložil ho žalobkyňi v rovnaký deň (t. j. na rovnakom rokovaní) ako zmluvu o úvere. Aj keď dohoda o poskytovaní služieb (ktorej obsah bezprostredne súvisí so zmluvou o úvere z toho istého dňa a s tým istým číslom, bez zmluvy o úvere nemá dohoda o poskytovaní služieb žiaden reálny obsah, teda dohoda o poskytovaní služieb v podstate predstavuje dodatok k zmluve o úvere, a preto jej ustanovenia možno považovať za zmluvné podmienky zmluvy o úvere) bola

uzavretá na samostatnej listine, to ešte neodôvodňuje záver, že bola individuálne dohodnutá v zmysle slobodnej vôle dlžníka pristúpiť k takémuto osobitnému zmluvnému dojednaniu. Vzhľadom na obsah väčšiny „služieb“, ktoré mal žalovaný na základe tejto dohody poskytovať, existuje rozumná pochybnosť o tom, či by bežný spotrebiteľ v situácii, keď žiada o úver (a v tom okamihu nemá záujem o žiadnu kópiu zmluvnej dokumentácie, zmeny zmluvy, prepáročovanie platieb, druhú upomienku zadarmo, či podobné „služby“) pristúpil k takejto dohode v prípade, ak by s ním veriteľ viedol o takejto dohode osobitné individuálne rokovanie. Dôkazné bremeno o individuálnom dojednaní zmluvnej podmienky zaťažuje dodávateľa (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka) a v preskúmvanej veci žalovaný nepreukázal, že k dohode o poskytovaní služieb viedol so žalobkyňou samostatné rokovanie, že jej dal možnosť ovplyvniť obsah tejto dohody. Vzhľadom na vyššie uvedený obsah dohody a aj na jej rozsah (tri strany písané hustým malým písmom) nie je dostatočným dôkazom individuálneho dojednania dohody to, že je v nej (bez akéhokoľvek zvýraznenia) uvedené, že ňou dohodnuté služby sú dobrovoľné a nemajú charakter podmienky alebo predpokladu pre uzavretie zmluvného vzťahu, napríklad pre získanie spotrebiteľského úveru. Ako správne uviedol súd prvej inštancie, ustanovenia dohody o poskytovaní služieb majú charakter neprijateľných zmluvných podmienok, pretože ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za služby, ktoré v prevažnej miere nesledujú záujmy spotrebiteľa, resp. za niečo, čo by malo byť súčasťou služieb poskytovaných v súvislosti so správou úveru bezplatne (informácia o zostávajúcich záväzkoch, informácia pred splatnosťou splátky, informácia o prijatí platby, podpora call centra a stretnutie s viazaným finančným agentom) alebo za „služby“, ktoré mu neboli dodané a je možné (resp. je pravdepodobné), že mu ani nikdy nebudú dodané, keďže ich vôbec nemusí potrebovať (odklad splatnosti splátok, vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie, zmena zmluvy, prepáročovanie platieb, druhá upomienka zadarmo), pričom aj keď ich spotrebiteľ nevyužije, musí za ne zaplatiť a ani prípadné pozastavenie poskytovania týchto „služieb“ na žiadosť spotrebiteľa nemá vplyv na jeho povinnosť platiť za ne mesačný poplatok. Je potrebné jednoznačne uviesť, že ide z prevažnej časti o imaginárne služby, pričom poplatok za ne je neprimerane vysoký (2,51 % zo sumy úveru mesačne, čo je viac ako polovica mesačnej splátky úveru - v nominálnom vyjadrení podľa oznámenia veriteľa o schválení úveru je poplatok za tieto „služby“ 36,40 eur mesačne, kým splátka úveru predstavuje 53,25 eur mesačne. To znamená, že tieto zmluvné podmienky spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, preto sú ako neprijateľné zmluvné podmienky neplatné (§ 53 ods. 1, ods. 5 Občianskeho zákonníka). Vzhľadom k tomu, že tieto neprijateľné podmienky nie sú oddeliteľné od ostatného obsahu dohody o poskytovaní služieb (dohoda bez týchto neprijateľných podmienok nemá žiaden obsah), správne súd prvej inštancie vyhodnotil ako neplatnú celú dohodu o poskytovaní služieb. Napokon odvolací súd považuje za vhodné uviesť, že aj keby sa dohoda o poskytovaní služieb považovala za individuálne dojednanú (čo žalovaný nepreukázal), aj tak by vzhľadom na vyššie uvedený obsah v nej dohodnutých „služieb“ a na výšku poplatku za tieto „služby“ spôsobovala takú extrémnu nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, že by ju bolo možné považovať za rozpornú s dobrými mravmi a z toho dôvodu za neplatnú (§ 39 Občianskeho zákonníka), ako to tiež v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol súd prvej inštancie.“ (sp.zn. 19Co/367/2017). „Odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že dohoda o poskytovaní služieb, nebola podmienkou alebo predpokladom získania úveru. To, že sa v dohode uvádza, že dohoda nie je podmienkou získania úveru, nepostačuje na preukázanie tejto skutočnosti, keďže obsah zmluvy je vopred pripravený žalovaným, ide o jedno z mnohých ustanovení dohody, ktoré nemala žalobkyňa možnosť ovplyvniť. Pokiaľ jej bola žalovaným zároveň so zmluvou o úvere predložená na podpis i dohoda o poskytovaní služieb bez toho, aby jej bolo vysvetlené, že jej budú na základe dobrovoľnosti (len ak to skutočne požaduje) poskytované osobitné služby za odmenu vo výške poskytnutého úveru, je prirodzené, že žalobkyňa ako priemerný spotrebiteľ sa domnievala, že všetky dokumenty dané na podpis sú potrebné pre získanie úveru.“ (sp.zn. 27Co/45/2019).

13.2 Súd sa s týmito vyššie uvedenými právnymi názormi jeho odvolacieho súdu plne stotožňuje, pričom sú plne aplikovateľné aj na tento spor, vzhľadom na obsah predmetnej Dohody o poskytovaní služieb, ktorý bol totožný, resp. takmer totožný, ako v prípadoch prejednávaných Krajským súdom v Trenčíne vo vyššie uvedených konaniach.

13.3 V tejto súvislosti súd uvádza aj to, že všetky písomnosti podpisovala žalobkyňa za prítomnosti finančnej agentky pani Jozefíny Štraussovej v jej aute, nakoľko pani Štrausová nechcela ísť dnu do domu.

14.1 Po posúdení predbežnej otázky o bezúročnosti a bezpoplatkovosti oboch úverov a neplatnosti Dohôd o poskytnutí služby, súd pristúpil k posúdeniu toho, či uplatnené právo žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2.356,18 eur je dôvodné.

14.2 Žalovaný nerozporoval tvrdenie žalobkyne, že celkovo mu bola titulom splácania úveru č.1 vyplatená suma 2.704,44 eur. Z tejto sumy pripadlo na vykonané zrážky zo mzdy spolu 2.217 eur. Rovnako tak nerozporoval tvrdenie žalobkyne, že celkovo mu bola titulom splácania úveru č.2 vyplatená suma 2.000,74 eur. Uvedené nakoniec vyplýva aj z listinných dôkazov na č.l. 21 a 91 až 94. Časť tejto sumy bola vyplatená žalovanému titulom vykonaných zrážok zo mzdy. Žalovaný takisto nerozporoval, že reálne bola žalobkyni poskytnutá na základe úverovej zmluvy č. 1 suma 1.350 eur a na základe úverovej zmluvy č. 2 suma 999 eur (po odrátaní poplatkov za poskytnutie úveru).

14.3 Pri výške poskytnutého úveru č.1 v sume 1.350 eur, je tak rozdiel medzi poskytnutým bezúročným úverom č.1 a splátkami úveru vo výške 1.354,44 eur a pri výške poskytnutého úveru č.2 v sume 999 eur, je tak rozdiel medzi poskytnutým bezúročným úverom č.1 a splátkami úveru vo výške 1.001,74 eur. Z neplatnej dohody o poskytnutí služby žalovaný od žalobkyne neobdržal nič, preto na jeho strane nemohlo nastať bezdôvodné obohatenie.

14.4 Vzhľadom k vyššie uvedenému súd konštatuje, že na strane žalovaného vznikla povinnosť podľa 451 ods.1 Občianskeho zákonníka vydať bezdôvodné obohatenie v sume 2.356,18 eur. V zmysle § 456 Občianskeho zákonníka musí žalovaný predmet bezdôvodného obohatenia vydať tomu, na úkor koho ho získal, teda žalobkyni. Súd uložil žalovanému takisto povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania z dlžnej sumy odo dňa, kedy bol vyzvaný na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pred začatím tohto konania žalobkyňa nevyzvala žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia. Preto súd za túto výzvu považuje až doručení žalobu, ktorá bola žalovanému doručená dňa 20.03.2018. Nasledujúci deň bol žalovaný povinný vydať bezdôvodné obohatenie v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka, a keďže tak neurobil, dostal sa dňom 22.03.2018 do omeškania s plnením tohto peňažného dlhu. Úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo žalovanej sumy sú určené na základe § 3 ods.1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, účinného ku dňu vzniku bezdôvodného obohatenia, resp. aj ku dňu uzavretia úverových zmlúv.

14.5 Keďže žalobkyňa si uplatnila úroky z omeškania odo dňa 16.02.2018, kedy bola spísaná žaloba, súd v tejto časti žalobu zamietol. Deň spísania žaloby nemá vplyv na vznik omeškania dlžníka. Deň vzniku omeškania žalovaného s plnením dlhu vyplýva z vyššie uvedeného odseku tohto odôvodnenia.

15.1 Podľa § 255 ods.1, ods.2 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

15.2 Podľa § 262 ods.1, ods.2 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15.3 O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku, pretože žalobkyňa bola so žalobou úspešná v takmer celej časti. Súd zamietol iba nárok na úroky z omeškania od 16.02.2018 do 21.03.2018 zo žalovanej sumy, čo predstavuje 10,97 eur, teda 0,47 % zo žalovanej sumy. Pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania ide o zanedbateľnú časť. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia a to na Okresnom súde Trenčín. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. O odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V odvolaní sa

popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vyššie uvedenú vadu, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.